

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 22,50
 3 luni 11,25
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 16/98 =

SUMAR

— Scrisoare deschisă către d-l D. Alexandresco, profesor universitar, de d-l judecător Dimitrie Hozoc.

— Dreptate e asta? de d-l judecător Traian R. Scriban.

JURISPRUDENȚA

— Curtea de apel Iași s. II: *Mostenitori defunctului Istrail Kuten cu I. M. Verona s. a.* (Despre excepțiunile ce se pot ridica într-o acțiune cambială).

— Tribunalul Notariat Ilfov: *Ștefan Lovensohn cu Firma Marcovic freres* (Hotărârile arbitrilor, ca și cele pronunțate de justiție, nu pot fi considerate ca acte de procedură în sensul art. 52 al II legea timbrului. — O acțiune în anularea unei decizii arbitrare, bazate pe călcarea formalităților cerute de art. 343 proc. civilă, e netemeinică).

— Tribunalul Dorohoi: *Leiba Tauber cu X.* (Când procedura se îndeplinește la un domiciliu ales, gradajia prevăzută de art. 74 proc. civilă trebuie observată nu față de persoana citată, ci față de persoana la care s'a făcut alegerea de domiciliul).

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de casație

— *Cas. s. I: No. 1: Misitie.* — Elemente. — Mijloace de dovadă. — Nepronunțarea instanței asupra lor. — Omisiune esențială. — Casare; *No. 2: Revendicare.* — Pământ rural. — Locuri de casă și grădină. — Dacă proprietarul poate îndrepta acțiunea contra obștei ca colectivitate sau fie căruia uzurpator în parte.

— *Cas. s. II: No. 1: Ali-nente.* — Socru. — Obligația de a da alimente nurore, concomitent chiar cu soțul ei. — Art. 187, 188 și 189 c. civil; *No. 2: Legea drumurilor.* — Contravenție. — Constatare. — Competință. — Jandarm. — Art. 49, 51.

— *Cas. s. III: No. 1: Zecimi județene și comunale.* — Dacă proprietățile statului sunt supuse la aceste dări. — Art. 12 legea impozit fonciar; *No. 2: Patentă.* — Inginer. — Exercițarea profesiei numai în serviciul unei societăți. — Impunerea la patentă.

Scrisoare deschisă

către d-l D. Alexandresco, Profesor universitar

Stimate Domnule profesor,

Cu ocazia examenului doctrinal, ce ați binevoit a face asupra unei sentințe a Trib. Teleorman s. I-a (Curierul Judiciar, No. 17/916), imputați tribunalului, și implicit judecătorului ce a redactat-o, faptul de a nu fi menționat numele d-voastră în corpul sentinței, motivându-vă această pretențiune pe prezumția unei consultări a lucrării d-voastră, în legătură cu principiul juridic discutat și pe reproducerea unora din considerațiunile expuse în lucrare.

În ipoteza unei consultări și reproduceri necontestate, socot că într-o sentință judecătorească poate figura orice opinie — împrumutată fie din text, fie din doctrină, fie din jurisprudență — fără nicio obligațiune din partea judecătorilor, de a

indica și isvorul de unde și-au însușit opiniunea; sentința judecătorului rezolvă o chestiune de speță, fără pretenție de originalitate și presupune un singur lucru: formarea convingerei depline în sensul celor hotărâte, indiferent de unde a împrumutat mijloacele ce i-a pregătit-o. De altfel, în fapt arătarea isvoarelor de unde s'a inspirat, va fi de cele mai multe ori o imposibilitate și voi arăta, imediat, de ce.

Sentința adnotată, rezolvă următoarele puncte:

1) Scopul acțiunii prevăzută de art. 798 cod civil; 2) Natura acestei acțiuni; 3) Consecințele deduse din caracterul de acțiune în reducțiune; 4) Cum se face reducțiunea, când vătămarea legitimei provine dintr'un act de dispoziție anterior partajului și deosebirea, din punct de vedere practic în legătură cu această reducțiune, între liberalitățile cu dispensă de raport și liberalitățile fără dispensă de raport.

1. De scopul acțiunii nu v'ați ocupat, nici în lucrarea d-voastră, nici în adnotare.

2. În ce privește natura acțiunii, ați invocat deosebirea de codul francez; în sentință se vorbește în un considerent și de acest argument, a cărui paternitate pare că o revendicați și care, de altfel, e singurul ce stabilește o indentitate între sentință și cele cuprinse în lucrarea d-voastră.

Totuși, nu văd identitatea în argumentare; d-voastră în lucrare spuneți:

«În Franța, chestiunea e controversată și controversa provine din împrejurarea că textul corespunzător francez prevede două acțiuni și anume: acțiunea prin care se atacă împărțeala pentru leziune și aceia prin care se atacă împărțeala pentru atingerea rezervei, așa că unii consideră această acțiune ca o acțiune în anulare, iar alții ca o acțiune în reducțiune».

La noi, însă, unde art. 798 nu vorbește de leziune ci numai de atingerea rezervei, nu mai încape nici o îndoială că este vorba în specie de o acțiune în reducțiune. În sentință, s'a spus ceva mai precis: «că în doctrina franceză există controversă provenită din alăturarea celor două ac-

țiuni în același articol, fapt ce a putut provoca și părerea că ambele acțiuni ar avea de scop nulitatea partajului; consecința firească era deci, că, în legislația românească, suprimându-se cazul de leziune, nu mai putea să nască o asemenea părere, lipsindu-i singurul argument ce se invocă de doctrina franceză, anume alăturarea celor două acțiuni». De sigur, există o deosebire între felul de prezentare a acestor două argumentări și explicațiunea deosebirei se deduce imediat, citind argumentația din doctrina franceză. Dovada o găsim reproducând din Planiol următoarea frază: «En général on enseigne dans la doctrine qu'il s'agit d'une action en rescision, parce que l'art. 1079 la rapproche de l'action en rescision pour lésion; c'est le même text; il doit parler de la même action dans les deux cas qu'elle prévoit» (Tom. III, No. 3393).

Față cu această citațiune, nu găsiți că potrivirea — în parte — a argumentărilor din lucrarea d-voastră și din sentință, e o consecință firească a consultărilor doctrinei franceze și a textului de lege românesc? și atunci, dacă coincidența e așa de naturală, orice imputare de reproducere când nici identitatea completă nu e dovedită, e desigur nejustificată. Cu acest fel de a judeca, ar rezulta pentru judecători obligațiunea de a vă consulta întotdeauna și de a vă menționa părerea; ori socot, că ori câtă stimă am avea pentru juriconsult și oricâtă dragoste am avea pentru Profesor, o asemenea obligațiune n'ar putea fi înscrisă nicăeri.

Că, chiar în cazul unei consultațiuni, socot că în o sentință judecătorească nu poate figura nici numele tuturor juriconsulților consultați nici recunoștințe sau laude aduse măștrilor.

3. În ce privește consecințele deduse din caracterul acțiunii prevăzute de art. 798 cod. civil — de acțiunea în reducere — desigur că e ușor de înțeles că atât judecătorii ce au judecat cât și orice juriconsult din lume, nu se putea referi decât la cele determinate de lege și doctrină pentru orice fel de acțiune în reducere. Sunt lucruri intrate în patrimoniul comun al dreptului, ce pot fi utilizate în mod egal de fiecare și nimeni n'ar putea pretinde niciun fel de originalitate. Citească oricine pe: Planiol, vol. III No. 3393, Aubry et Rau, vol. VIII, No. 734 și se va convinge că între acești autori și cele expuse de d-voastră în lucrare sau adnotare nu e niciun fel de deosebire; că, din contra, mai multe deosebiri există între cele cuprinse în sentință și între felul cum expuneți d-ștră consecințele trase din caracterul special al acțiunii prevăzută de art. 798 cod. civil.

Și nimeni nu va zice: «că Planiol a copiat pe

Aubry sau că d-voastră ați copiat pe Planiol». Mai puțin vor putea fi acuzați judecătorii că au copiat pe cineva când față de ei nu există nici severitatea în apreciere, cerută pentru activitatea unui savant — presupusă până la un oarecare punct presărată de originalitate — și nici temerea de a fi socotit și apreciat ca un doctrinar obișnuit.

Cât despre intențiunea de a trece drept savant — despre care vorbiți în adnotare — ea nu există în genere în mintea nici unui judecător; cu atât mai mult nu poate exista în mintea judecătorului dela trib. Teleorman care nu are altă dorință, decât aceia de a-și face în mod corect, datoria sa de profesionist.

4. În ce privește felul în care urmează a se face reducere cu deosebirile enumerate în sentință, între liberalitățile anterioare partajului, cu dispensă sau fără dispensă de raport, d-ștră, nici în lucrare, nici în adnotare, nu v'ați ocupat, și regretăm mult acest lucru, căci s'ar fi putut observa și care este opera judecătorilor în această sentință și indirect care a fost și scopul publicațiunii sentinței.

Ați mai reținut din sentință și considerentul ce declară valabilitatea donațiunii deghețate și rectificați părerea Tribunalului care zicea că doctrina și jurisprudența admit unanim acest lucru, în sensul că cea mai mare parte din doctrină și unele hotărâri se pronunță în senz contrar.

Adevărul e, că în parte cele expuse de tribunal sunt exacte și că această lipsă mică de precizie, n'are nici-o influență în soluțiunea dată. E drept că doctrina variază; nu e mai puțin adevărat însă că în ce privește jurisprudența românească, ea e fixată astăzi pe deplin în sensul vederilor tribunalului. Un Domn distins Consilier dela Curtea de apel din București, cu care am avut cinstea să vorbesc, îmi spunea asupra acestui punct, că soluțiunea Tribunalului în jurisprudența română, e mai constantă chiar ca o literă de evanghelie.

Cu distinsă considerațiune

DIMITRIE HOZOC

Judecător la Trib. Teleorman

Dreptate e asta?

«Domnule judecător, sărut mâna, vă rog să mă puneți în posesiune, că mult am suferit (!!!) până am căpătat dreptate».

Stă săteanul amețit, cu ochii tulburi, privind în vid, parcă temându-se să nu fie tot amănat, apoi scoase din sân o batistă înegrită, oribil de murdară, mărturisind parcă înfiorătoarea mizerie în care zace, o desnoadă cu greu și scoate din ea o hârtie. Era o sentință investită cu formula

executorie, asupra căreia intervenise o adresă din partea tribunalului pentru executare.

— Da de ce ai suferit așa de mult moșule, te-ai judecat și văd că ai câștigat procesul.

— Domnule judecător, *nu mai e dreptate pe lumea asta*, nu l'am câștigat, aproape l'am cumpărat. Pământul era al meu, să tot facă vre-o 900 fr., am cheltuit însă vre-o 800 ca să-l scot.

— Da cui a-i dat acești bani?

— Apoi 5 ani m'au purtat pe drumuri până să hotărască odată. Azi amânări, mâine amânări, dă la avocat azi, dă mâine, până mi s'au dus 800 franci și 5 ani purtat pe drumuri. **Nu domnule judecător, asta nu e dreptate.**

Am rămas supărat de faptul acesta a unui om din popor, revoltat, care spune că nu e dreptate, supărat nu pe om, ci de modul cum se târăgănesc procesele și că nu poate spune fiecare: ah, admirabilă instituție, dreptatea ți-o dă la moment.

Am luat sentința să văd de ce era vorba. O acțiune în revendicare, care se putea tranșa în 3 luni.

«Nu, domnule judecător, asta nu e dreptate!» Vorbea adevărul săteanul!

Faptul omului acesta care n'a putut câștiga procesul lui, decât numai prin cheltuiala unei sume enorme pentru starea sa materială, *constitue parcă o tăgadă de dreptate.*

Să nu se creadă că e un caz izolat, sunt multe de acestea, care arată într'o lumină adevărată un mare defect a organizațiunii magistraturei.

Una din cauze constă în aceea că unele tribunale n'au secții suficiente. Aglomerate peste măsură, dau termene din 6 în 6 luni. Dar asta nu mai e dreptate, e o rușine faptul acesta care trebuie remediat la moment. Secțiunile se pot crea foarte ușor, iar lumea și tribunalele vor respira ușurate.

O altă cauză e că se amână cu prea mare ușurință procesele, și, fac o vină acelor judecători, care nu analizează dosarile și nu dau termene scurte, foarte scurte, proceselor care durează de mult.

Un termen de 3 luni pentru o afacere veche, e mult. El se poate da, cu oarecare bunăvoință, mai scurt și amână mai departe procesele noi.

Din cauza acestei stări oamenii nici nu mai intentă procese, de frică că nu vor obține dreptate decât târziu și că vor cheltui prea mult.

Ia închipuiți-vă pe săteanul nostru că vine în capitala județului de la 40 kilometri distanță, cu vre-o 30 franci în pungă, dornic să i se sfârșească odată procesul și când colo, o amânare și un nou termen, dacă e în toiul verei, tocmai la iarnă și invers.

Și se întoarce săteanul nostru acasă, cu pâinea subțioară, beat de supărare și fără bani în pungă.

Dreptatea, ca să fie dreptate, trebuie distribuită la moment, fără multă cheltuială. Altfel nu mai e dreptate ci o adevărată batjocoră.

Sunt foarte amărât în sufletul meu de asemenea constatări, pentru că mi se pare ceva oribil ca omului să nu-i dai la moment ceia ce este al lui.

Săteanului meu, care cheltuisese 800 franci pentru un pământ, care valora 900 franci și 5 ani purtat pe drumuri, i s'a dat 60 franci cheltueli. Apoi un om care se judecă de 5 ani, cu avocat, nu cheltuește numai 60 franci.—Trebuie o apreciere mai largă și lovit părătul care deține în ghiare dreptul altuia.

Săteanul era prost, nici nu știa a citi, rău îmbrăcat, nepieptănat de luni întregi și îmi aduc aminte cu groază de vorbele lui: **Nu, domnule judecător, asta nu e dreptate.**

TRAIAN ROMULUS SCRIBAN
Judecătorul Ocolului Herța

CURTEA DE APEL DIN IAȘI S. II

Audiența dela 11 Octombrie 1914

Președevția d-lui Gh. STOURDZA, Președinte

Decizia comercială No. 22

Moștenitorii defunctului Israel Cuten cu I. M. Veronas și alții

Acțiune cambială.—Cambie.—Emiterea ei în alb.—Excepțiune personală care nu poate fi invocată decât dacă e lichidă, de o grabnică soluție și întemeiată pe o probă scrisă.—Inadmisibilitatea probei cu martori și a interogatorului.—Excepțiuni privitoare la forma titlului.—(Art. 270, 271 și 349 c. com.)

1. *Excepțiunea ridicată într'o acțiune cambială, cum că cambia, la origina ei a fost emisă în alb, nu conține niciuna din mențiunile prescrise de art. 270 și 271 c. com. și deci nu constituie o excepțiune relativă la forma titlului, ci aceasta este o excepțiune pur personală aceluia ce execută acțiunea cambială, excepțiune ce nu se poate invoca decât dacă este lichidă, de o grabnică soluție și în toate cazurile întemeiată pe o probă scrisă, neputându-se admite, în asemenea caz, dovada cu martori, interogatorul sau prezentarea registrelor, întrucât s'ar întârzia condamnarea la plată.*

2. *Prin excepțiuni referitoare la forma titlului prevăzute de art. 349 c. com. se înțeleg numai acele excepțiuni cari pot fi observate la prima inspecțiune a cambiei.*

Curtea, deliberând,

Având în vedere apelul făcut de moștenitorii defunct Israel zis Strul Cuten și anume: Haia Leiba S. Cuten, Nuhâm Cuten, Louis Cuten, Feiga O. Röder, Ozias Röder, Ignat Poper, Berthold Poper și Arnold Poper contra sentinței trib. Iași s. III No. 114 din 18 Aprilie 1914, prin care s'a respins acțiunea cambială intentată de numiții moștenitori, pentru motivul că n'au făcut dovada calității lor de moștenitori ai def. Strul Cuten;

Având în vedere că obiectul acțiunii era cererea făcută de susziși moștenitori de a se condamna întimații de azi I. M. Veronas, Gh. Botez, Gh. Gh. Botez și Petru Gorgan la plata sumei de 36000 lei în virtutea a cinci cambii și anume; una cambie cu data 2 Iunie 1913, scadența 1 Decembrie 1913 pentru suma de 10000 lei; idem cu data 2 Iunie 1913, scadența 1 Decembrie 1913

pentru 10000 lei, idem cu data 18 Iunie 1913 scadența 18 Decembrie 1913 pentru suma de 5000 lei, idem cu data 18 Iunie scadența 18 Decembrie 1913 pentru suma de 6000 lei și una cu data 18 Iunie 1913 scadența 18 Decembrie pentru suma de 5000 lei;

Având în vedere că apelanții pe lângă actele prezentate la tribunal au cerut înaintea Curții care a și admis prin jurn. No. 916 din 11 Iunie 1914 ca, cu acte și martori să dovedească calitatea lor de moștenitori, iar prin actele depuse cu petițiunea din 2 Septembrie 1914 și martorii ascultați în ședința din 19 Septembrie 1914, apelanții au dovedit că sânt moștenitorii legitimi ai def. Israil zis Strul Cuten la care intimații n'au mai obiectat nimic;

Având în vedere că intimații în combaterea pretențiunii apelanților de a fi condamnați pe baza cambiiilor prezentate, au cerut ca să li se admită să facă dovada cu interrogatorul apelanților, cu registrele lui Cuten și cu martorii ce vor propune că, cambiile prezentate, încă dela fabricațiunea lor, nu au avut numele primitivului cambiei, fiind în alb și deci pe baza lor, nu există nici acțiune cambială, probă la care apelanții s'au opus ca fiind inadmisibilă în această materie;

Având în vedere că această cerere este un mijloc dilatoriu, de natură a întârzia condamnarea la plata zisei cambii;

Considerând însă că legiuitorul comercial, în considerațiunea puternică că cambia este un instrument de credit care circulă din mână în mână, aproape ca moneda, a pus restricțiune tuturor încercărilor ce s'ar face de debitor de a întârzia condamnarea la plată, prevăzând prin art. 349 C. com. că debitorul unei cambii nu va putea opune decât excepțiunile privitoare la forma titlului sau lipsa condițiilor necesarii pentru exercițiul acțiunii precum și excepțiunile personale aceluia care exercită această acțiune. Cele d'întâi două excepțiuni una relativă la forma titlului și cealaltă la lipsa condițiilor necesarii pentru exercițiul acțiunii sunt excepțiuni cari se pot opune oricărui posesor al cambiei și au de efect de a face ca cambia să decadă ca titlu cambiar privilegiat, așa cum l-a declarat legea, și motivul este lesne de înțeles. În adevăr excepțiunile privitoare la forma titlului prevăzute de art. 349 cod. com., după litera și spiritul legii, afară dacă nu s'ar voi a se violenta însăși legea spre a i se da o altă interpretare, nu au altceva în vedere decât cerințele din art. 270 cod. com. care au o manifestare cu totul extrinsecă și formală, care trebuie să apară la prima inspecțiune a cambiei: *prima manu si facta oculi*, astfel că lipsa unuia sau mai multor cerinți extrinsece cerute de art. 270 cod. com., autoriză nu numai pe oricare părât a se opune la acțiunea cambială, dar chiar pe judecător a o respinge din oficiu, după cum ne învață doctrina și jurisprudența italiană, căci din momentul ce lipsește o singură cerință cerută pentru validitatea cambiei, atunci ea e incompletă, și o cambie incompletă e nulă și deci nu naște nici-o obligație cambială;

În ce privește cealaltă excepțiune relativă la lipsa condițiilor necesare pentru exercițiul acțiunii precum lipsa de prezentare a cambiei la vedere în termen legal, lipsa protestului sau tardivitatea lui, intempestiva citare a giranților sau giratarilor, iarăși este o excepțiune absolută ca și aceia relativă la forma titlului, fiindcă ori cine își poate da seama la primul aspect despre lipsa lor și se poate opune de oricine și contra oricărui posesor al cambiei;

Pe lângă aceste două excepțiuni *obiective* și *absolute* legiuitorul cambiar nu admite nici o altă excepțiune decât dacă sunt personale aceluia care exercită acțiunea cambială, numite în doctrină excepțiuni *subiective*, adică acele care sunt opozabile numai posesorului care exercită acțiunea cambială, din cauza condițiilor speciale în care el se găsește și care nu sunt necesarmente comune altor eventuali posesori ai cambiei și care derivă din neîndeplinirea unor convențiuni, clauze extracam-

biare etc. conform cărora părțile au consimțit a modifica dreptul lor. Așa de ex cambia liberată cu anticipațiune drept preț al vânzării, vânzător care nu îndeplinește predarea lucrului, cambia în alb liberată cu convențiune de reumplere într'un mod dat și care nu s'a observat etc.

Astfel delimitate toate excepțiunile ce legiuitorul comercial a admis că debitorul cambiar poate opune posesorului cambiei, urmează să ne dăm seama în care din aceste excepțiuni intră excepțiunea ridicată de intimații și dacă pentru dovedirea ei se poate admite investigațiuni prin registre și martori sau interogator cum au cerut și care necesită întârzierea condamnării la plată;

Nu intră în excepțiunile privitoare la forma titlului fiindcă cambia astfel cum se prezintă are toate cerințele prevăzute de art. 270 cod. com.;

Excepțiunea propusă de intimații însă are de obiect a susține că cambiile prezentate încă dela formațiunea lor conform art. 273 c. com. astfel cum s'a modificat la 1900, adică atunci când a liberat-o Cuten, reprezentat astăzi prin moștenitorii săi, nu conținea numele primitivului, ceea ce ar face ca să nu existe cambia și deci nici acțiune cambială, că dacă azi cambia este nuplută cu toate cerințele legii aceasta se datorește abuzului făcut cu această cambie de către primitivul ei care ar fi adăugat în urmă numele primitivului. Or pentru a dovedi că încă dela formația sa lipsea această cerință esențială cambiei, intimații cer ca apelanții să aducă registrele și în acelaș timp să li se admită martori și interogator;

Adevărată sau fantastică dacă ar fi această aserțiune ea nu se poate dovedi prin probe care au de efect a întârzia condamnarea la plată și cu atât mai mult prin proba testimonială, periculoasă și inadmisibilă conform art. 349 cod. com. În adevăr, excepțiunea astfel precum este propusă nu este relativă la forma titlului; ar fi o eroare a se crede astfel întrucât nu se manifestă la prima vedere din inspecțiunea titlului cu semne extrinseci și materialmente indubitabil relevabile. Este de asemenea evident că excepțiunea nu e relativă la lipsa relativă condițiilor necesare exercițiului acțiunii;

Astfel că rămâne ca o excepțiune personală, consistând în abuzul umplerii unei obligațiuni dată în alb în ce privește numele primitivului, excepțiune personală celui care exercită acțiunea cambială, adică în speță apelanților; însă excepțiunile personale posesorului cambiei, cum este aceasta, conform art. 349 cod. com. nu se poate dovedi decât dacă sunt liquide și de grabnică soluțiune și în tot cazul întemeiate pe o probă scrisă. Or, proba cerută azi de intimații este un mijloc dilatoriu, inadmisibilă în materie cambială spre a dovedi că cambia la origine a fost în alb, astfel după cum este aproape unanimă chiar jurisprudența noastră și nici nu ar putea fi altfel, căci dacă fiecare debitor cambiar pentruca să întârzie condamnarea sa la plată sau să anuleze acțiunea cambială ar cere marturi sau alte probe ce nu sunt de grabnică soluțiune și bazate pe o probă scrisă, că cambia la origine eiera în alb sau nu conținea numele primitivului, ar fi să ajungem la desființarea cambiei cu privilegiile ce legea comercială i le-a acordat, ceea ce ar fi periculos și contrar intențiunii vădite a legiuitorului nostru de a asigura cât mai bine circulațiunea cambiei;

Că, astfel fiind, urmează a se respinge cererea de prezentarea registrelor și proba testimonială cerută cum și interogatorul apelanților și în lipsa de altă probă să se admită apelul și a se condamna pe intimații la plata sus ziselor cambii în sumă totală de 36000 lei capital plus procente de 6 la sută de la scadența fiecărei cambii;

Pentru aceste considerante redactate de d-l Consilier C. N. Toneanu, în neunire cu concluziile d-lui Procuror respinge excepțiunea etc

(99) Em. Cernătescu, S. Zaharescu, C. N. Toneanu.

Grefier (s) Al. Vasiliu

O s e b i t ă p ă r e r e

Subsemnații diferim de opinia majorității și suntem de părere a se admite intimațiilor dovada testimonială și prezentarea registrelor pentru următoarele motive:

Având în vedere că la acțiunea cambială exercitată de apelanți se opune de intimații I. M. Verona, Gh. Botez, Gh. Gh. Botez și Petru Gorgan, că cambiile în număr de 5 pe baza cărora sunt reclamați, sunt lovite de o nulitate esențială de formă, întrucât au fost emise de dânsii în alb fără a avea numele beneficiarului sau vre-o altă mențiune și că, posterior numai au fost completate de reclamanți pentru a-i putea acționa în judecată;

Având în vedere că pentru dovedirea acestor excepții referitoare la forma titlurilor intimații cer a li se admite dovada testimonială și prezentarea registrelor apelanților în instanță, cum și chemarea lor la interogator;

Având în vedere că în speța de față chestia de rezolvit este aceea de a se ști care este în legiuirea noastră actuală caracterul și valoarea juridică a cambiei emise în alb și apoi completată posterior de către beneficiar; dacă pe baza unui asemenea titlu posesorul cambiei poate exercita acțiunea cambială contra emitentului și, în fine, dacă acesta din urmă poate invoca în instanță dovada cu martori sau orice altă dovadă de drept comun, pentru stabilirea excepțiunii ridicate asupra forme primitive a titlului;

Având în vedere că cambia fiind un titlu solemn de sine stătător și care se bucură de anumite privilegii de procedură, legea cere pentru existența și valabilitatea ei, să întrunească chiar în momentul creațiunii ei condițiunile esențiale de formă prescrise de art. 270, 271 și 272 cod. com.; că lipsa vreunei din aceste mențiuni esențiale chiar în momentul facerii cambiilor de către emitent, atrage potrivit art. 273 cod. com. astfel cum a fost modificat de legiuitor în anul 1900 sancțiunea decăderii cambiei din calitatea și efectele sale cambiare, cu rezerva efectelor ordinare ale obligației sub semnătură privată, după natura sa civilă sau comercială;

Având în vedere că vechiul text al art. 273 cod. com. nu cerea ca condițiunile esențiale de formă și în special numele beneficiarului să fie întrunite concomitent cu semnătura cambiei, ceea ce îndreptăța jurisprudența unor instanțe, de a admite într'o largă măsură valabilitatea cambiilor în alb, în toate cazurile, interpretându-se că emitentul semnând o cambie în alb a înțeles să dea beneficiarului primitiv un mandat larg de a face cu ea ce vrea: ori să o treacă altora din mână în mână dacă nu voeste să fie trecut în ea numele lui, ori dacă o păstrează să-și pună numele și să o completeze. După această interpretare, ar fi dar suficient ca cambia să întrunească condițiunile esențiale de formă în momentul execuțiunii ei, adică a acțiunii ei în judecată iar nu ab initio pentru că așa a fost intențiunea părților;

Având în vedere că o asemenea jurisprudență chiar sub regimul legii vechi era cu drept cuvânt criticată și apreciată ca contrară principiilor de drept. În adevăr, pentru a stabili valoarea și caracterul juridic al oricărei obligații trebuie să ne referim chiar la momentul nașterii ei, spre a vedea ce a voit părțile să creeze. Acest principiu de drept trebuie aplicat, cu o rigoare mai mare încă în materie cambială, pentru că cambia fiind un act solemn, trebuie chiar dela început să întrunească toate condițiunile cerute de lege ad solemnitate. O obligație cambiară nu se poate naște în mod valabil, de cât din momentul creațiunii ei de părți. Ori dacă emitentul în momentul când a semnat polița, n'a voit să prevadă în ea numele beneficiarului primitiv sau celelalte condițiuni esențiale de formă, se poate zice cu drept cuvânt că a înțeles că actul cel-l creează să nu fie o cambie ci o simplă obligație sub semnătură privată;

Având în vedere că pentru a pune capăt controversei ce existau asupra valabilității cambiilor emise în alb,

iar pe de altă parte pentru a se înlătura abuzurile ce se săvârșeau cu punerea lor în circulație, legiuitorul din 1900 a introdus în art. 273 cod. com. dispoziția categorică că lipsa arătării numelui persoanei sau firmei primitivului, chiar în momentul facerii cambiei, precum și lipsa vreunei din condițiunile esențiale de formă anume arătate în articolele precedente, exclude calitatea și efectele ordinare ale cambiei, cu rezerva efectelor ordinare ale obligațiunii după natura sa civilă sau comercială;

Având în vedere că odată ce art. 273 c. com. declară căzută din privilegiile speciale legale orice cambie care în momentul creerii ei nu avea numele beneficiarului sau o altă mențiune esențială, este evident că completarea lor posterioră de către purtător nu mai poate conferi prin acest singur fapt unilateral valoarea legală de cambie față de emitător, căci a decide contrariul înseamnă a zice că sancțiunea nulității prescrisă de sus citatul text nu are nici o putere legală, deoarece ea va rămânea totdeauna o literă moartă și va putea fi eludată de purtător prin simplul fapt unilateral al completării posteriore. De aci nu rezultă însă că în legiuirea noastră comercială, cambiile emise în alb nu pot fi completate în urmă și astfel completate nu pot fi puse în circulație. Din contra uzul unor asemenea cambii e foarte frecvent în practica actuală comercială. În adevăr conform principiului autonomiei obligațiilor cambiare este necontestat că obligațiile ce nasc dintr'o poliță nu se socotesc conexe între ele, așa că nulitatea uneia să se răsfrângă asupra celeilalte, ci din contra sunt autonome, bucurându-se fiecare de un drept de existență proprie, ceea ce înseamnă că valabilitatea obligațiunilor cambiare trebuie considerată de părți față cu fiecare obligat prin titlu. Astfel fiind, o cambie nulă ca atare față de primul emitent care la crearea ei nu a prevăzut în ea numele beneficiarului sau vre-o altă mențiune esențială, capătă imediat după completarea ei valoare cambiară față de primul purtător, care a completat-o precum și față de toți ceilalți prin mâinele cărora a trecut fiindu-le transmisă prin gir. Cu alte cuvinte art. 273 cod. com. trebuie înțeles în sensul că omisiunea unei mențiuni esențiale atrage nulitatea cambiei numai față de cei obligați anterior completării; din momentul însă ce omisiunea a fost înlăturată, cambia își produce efectele sale față cu toți cei obligați posterior viciului de formă, pentru că față de toți aceștia obligația cambiară naște dintr'un titlu perfect valabil;

Având în vedere că în legătură cu dispozițiile art. 273 legiuitorul comercial din 1900 a căutat să introducă oarecare modificări și în textul art. 349 c. com. pe care l'a pus în concordanță cu primul articol, prin faptul că i-a dat o redactare mai clară și mai precisă în ce privește excepțiile pe care debitorul unei cambii le poate opune în cursul exercitării acțiunii cambiare. După ce distinge aceste excepții în două categorii cu totul diferite: în excepții referitoare la forma titlului sau la lipsa condițiilor necesare pentru exercitarea acțiunii și în excepții personale aceluia ce exercită acțiunea, legiuitorul supune numai invocarea în justiție a acestor din urmă la condiția ca să fie lichide, de o grabnică soluțiune și în toate cazurile întemeiată pe proba scrisă; cu privire însă la excepțiile referitoare la forma titlului, legiuitorul nu subordonează la niciun fel de restricție sau condițiune modalitatea discuțiunii lor cu succes în justiție, lăsând deci în vigoare în această privință aplicarea dreptului comun. De aci rezultă învedereat, că nu numai că nu există vre-o antinomie între dispozițiile articolelor 273 și 349 Cod. com. după cum se pretinde de unii, dar din contra legiuitorul le-a pus în perfectă concordanță, întrucât dovada excepțiilor de formă ale titlului n'a supus-o la niciun fel de îngrădire, care să facă iluzorie aplicarea sancțiunii din art. 273 cod. com.;

Având în vedere că excepția ridicată azi în instanță de intimații I. M. Veronas, Gh. Botez, Gh. Gh. Botez și

Petru Gorgan, că cambiile în număr de cinci pe baza cărora sunt reclamați, sunt lovite de o nulitate inițială față de ei întrucât au fost emise de dânsii în alb, neavând niciuna din mențiunile esențiale de formă, constituite fără îndoială o excepție relativă la forma titlului, care dovedindu-se a fi fondată, are de efect de a desbrăca cambiile de calitatea și efectele ce legea le atribuie în genere titlurilor cambiare, cu rezerva efectelor ordinare ale obligațiunii sub semnătură privată;

Având în vedere că dovada unei asemenea excepțiuni putându-se face conform dreptului comun, proba testimonială și prezentarea registrelor cerute de intimați precum și chemarea apelanților la interogator sunt admizibile;

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier Vesp. Erbiceanu subsemnații suntem de părere a li se admite intimaților dovezile cerute.

(ss) Gh. Stourdza, Vesp. Erbiceanu.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA NOTARIAT

Audiența dela 20 Ianuarie 1916

Președenția D lui C. ANTONIADE, Președinte

Sentința No. 5

Ștefan Löwensohn cu Firma Marcovici frères

Hotărâre arbitrală redactată pe hârtie simplă. — Contravenție la dispozițiile art. 20 al. 1 legea timbrului. — Acțiune în anulare în temeiul art. 52 al. III l. timbr. — Plata taxelor de timbru și amenzei înainte de înfățișare. — Dacă hotărârea arbitrală constituie un act de procedură în sensul art. 52 al. II legea timbrului. — (Art. 20 al. I și 52 al. III legea timbrului; art. 257 pr. civilă)

Act de compromis — Clauză prin care se fixează termenul în care trebuie să se efectueze judecata arbitrilor cu mențiune că acest termen se va prelungi până cel mai târziu la termenul prevăzut în art. 343 pr. civ. în cazul când, din cauza neînțelegerii dintre arbitri, va fi nevoie de numirea unui super-arbitru. — Dacă față cu o asemenea clauză urmează a se îndeplini formalitățile de prelungire prevăzute de art. 343 pr. civ. — (Art. 343; 362 al. II și 369 al. I pr. civilă).

1. Redactarea unei hotărâri arbitrale pe hârtie simplă, constituie o contravenție la dispozițiunile art. 20 al. I legea timbrului, fără altă sancțiune decât aceea a plății taxelor de timbru și a amenzei; deoarece penalitatea edictată de art. 52 al. II legea timbrului nu e aplicabilă în speță, dat fiind că față cu dispozițiunile art. 257 pr. civ., hotărârile arbitrilor, ca și cele pronunțate de justiție nu pot fi considerate ca acte de procedură în sensul art. 52 al. I l. leg. timbrului.

Așa fiind, este inadmisibilă acțiunea în nulitate, îndreptată în potriva unor asemenea hotărâri, în temeiul art. 52 al. II legea timbrului, atunci mai ales când la ziua înfățișării se constată că fiscalul a fost îndestutat prin plata taxelor de timbru și a amenzei legitime.

2. Față cu clauza cuprinsă într'un act de compromis, prin care se prevede că, în caz de neînțelegere între arbitri și de va fi nevoie de numirea unui super-arbitru, termenul fixat în acel act pentru judecata arbitrală se va putea prelungi până la expirarea termenului de cinci luni prevăzut de art. 343 proc.

civilă, de îndată ce se constată din actele de procedură urmate în cauză că acea nevoie a survenit, judecata arbitrilor se va putea prelungi, fără ca pentru aceasta să fie nevoie de un act iscălit de părți și încunoștințat tribunalului conform dispozițiunilor art. 343 pr. civilă, deoarece formalitățile indicate de acest text nu sunt cerute decât în cazul când judecata arbitrilor ar depăși termenul maxim de 5 luni prevăzut de lege.

În consecință o acțiune în anulare a unei deciziuni arbitrale, bazată pe călcarea formalităților cerute de art. 343 pr. civ., e netemeinică.

S'a ascultat d-l avocat M. Negreanu, în dezvoltarea motivelor de anulare și d-l avocat I. Gr. Periețeanu din partea firmei părâte în combateri;

Tribunalul,

Asupra acțiunii intentate de Ștefan Löwensohn, personal și în numele firmei Löwensohn & Just, prin petițiunea înreg. la No. 43128/915, în anularea sentinței arbitrale cu data de 14 Decembrie 1915 și transcrisă sub No. 12/915;

Având în vedere că din concluziunile părților, actele prezentate și lucrările din dosar, se constată: că ivindu-se mai multe neînțelegeri între Ștefan Löwensohn, personal și în numele firmei Löwensohn & Just și între firma Marcovici frères, pentru diferite sume de bani, se hotărâsc pentru stingerea acestui diferend să aleagă calea arbitrilor, pe care-i numesc, redactează și autentifică actul de compromis; la 14 Decembrie 1915, se dă hotărârea arbitrală a cărei anulare se cere de Ștefan Löwensohn, personal și în calitatea arătată prin menționata petiție, bazat pe următoarele 2 motive: 1) că hotărârea arbitrilor s'a redactat pe hârtie simplă, deci cu călcarea art. 20 al. I, legea timbrului și ca atare conform art. 52 al. 3 aceeași lege, este lovit de nulitate; și al 2-lea motiv, bazat pe dispozițiunile art. 366 al. 2 și 369 al. 1 pr. civ., că nu s'au respectat prescripțiile art. 343 pr. civ.;

Având în vedere că, la această cerere, defendorii se opun susținând că sentințele arbitrale nu sunt acte de procedură și ca atare nu li se poate aplica dispozițiunile art. 52 al. 3 din legea timbrului și că această sentință conform clauzei din actul de compromis s'a dat cu respectarea dispozițiunilor art. 343 pr. civ.;

Asupra primului motiv de nulitate: că nu s'au respectat dispozițiunile art. 20 al. 1 legea timbrului, este adevărat că hotărârile arbitrilor trebuiesc scrise pe hârtie timbrată de 2 lei, fără nici o altă sancțiune;

Considerând însă că, motivul de nulitate tras din nerespectarea acestei dispozițiuni și întemeiat pe al. 3 din art. 52 legea timbrului, care declară nul orice act de procedură care nu va purta timbru cerut de lege, nu poate fi aplicat în speță pentru motivul că hotărârile arbitrilor nu sunt acte de procedură în sensul art. 257 pr. civilă;

Având în vedere că art. 257 pr. civilă, lămurște că: «act de procedură este orice dispozițiune pe care a încuviințat o judecătorul în cercetarea pricinii», ori, este hotărârea arbitrilor un act de procedură pentru a i se aplica dispozițiunile art. 52 al. 3 din leg. timb.?

Considerând că dacă sentințele tribunalelor, cari dau soluțiunea unor pricini, nu pot fi socotite ca acte de procedură, rămâne de stabilit dacă hotărârile arbitrilor se pot asemăna sentințelor judecătorești ?

Având în vedere că această chestiune este deslegată de legea de procedură civilă care prin art. 360 spune: că, hotărârea arbitrilor investită cu titlul executor, are efectele hotărârilor judecătorești, și se execută în același chip, iar art. 364 prevede că apelul în contra hotărârilor

arbitrilor se va da în forma și termenii hotărâți pentru hotărârile tribunalelor, și că în fine art. 366 arată numerațiv cazurile în care se va putea cere nulitatea hotărârii arbitrilor fără ca între aceste să prevadă nerespectarea legei timbrului;

Că, față cu cele de mai sus, hotărârile arbitrilor neputându-se socoti ca acte de procedură, nu li se poate aplica sancțiunea de nulitate trasă din dispozițiunile art. 52 al. III legea timbrului;

Considerând că de altfel fiscal a fost îndestulat și legea timbrului satisfăcută prin faptul că Administrația financiară în ziua de 13 Ianuarie 1916, a timbrat această hotărâre percepând și amenda legală, aplicând nu dispozițiunile art. 52 al. 3 legea timbrului, relativ la nulitatea actelor de procedură, pe care nu o putea acoperi prin perceperea timbrului, ci dispozițiunile art. 86 relativ la contravențiuni;

Că dar, acest prim motiv de nulitate este neîntemeiat și urmează a fi respins;

Asupra celui de al doilea motiv bazat pe nerespectarea termenului prevăzut de art. 343 pr. civ. și dispozițiunile art. 366 al. 2 și 369 al. 1 pr. civ.;

Având în vedere că între cazurile în care se va putea cere nulitatea hotărârii arbitrilor, art. 366 al. 2 pr. civ. prevede și cazul invocat de reclamant, în care arbitrii s'au pronunțat după sfârșirea termenului arbitrajului și ca atare reclamații se întemeiază și pe dispozițiunile art. 369 al. 1 și 343 pr. civ.;

Având în vedere că actul de compromis încheiat între părți este autentificat în ziua de 13 August 1915, sub No. 12504, și deci conform art. 343 pr. civ. însărcinarea arbitrilor nu putea ține mai mult de 5 luni dela data lui, adică până la 13 Ianuarie 1916, înăuntru cărui termen judecata arbitrilor se va termina, afară de cazul când în actul de compromis nu se arată alt termen, sau dacă termenul nu s'a prelungit cu formele prescrise de menționatul text de lege;

Considerând că actul de compromis cuprinde clauza categorică și anume: «Judecata arbitrilor se va termina până cel mai târziu în ziua de 30 August 1915, afară de cazul când arbitrii neînțelegându-se între ei, pentru darea hotărârii și fiind nevoie de un superarbitru, va fi nevoie de o prelungire de termen până cel mai târziu la împlinirea termenului prevăzut în art. 343 pr. civ.», adică până la 13 Ianuarie 1916;

Având în vedere că în fapt se constată că arbitrii numiți prin actul de compromis: Eduard Löbel și Mauriciu Oberländer, s'au întrunit în ziua de 30 August 1915, când prin procesul-verbal încheiat în acea zi, și atașat la dosar, neputând cădea de acord asupra mai multor puncte, au hotărât a recurge la părerea unui superarbitru, deci au respectat dispozițiunile art. 369 al. 1 pr. civ.;

Considerând că în această situațiune judecata arbitrilor nu era terminată, căci intervenise cazul prevăzut în actul de compromis al neînțelegerii între ei, pentru darea hotărârii și atunci fiind nevoie de o prelungire de termen, mandatul lor dela sine este prorogată până la împlinirea termenului de 5 luni prevăzut de art. 343 pr. civ., adică până la 13 Ianuarie 1916, termen înăuntru cărui Tribunalul de arbitri urmează să se pronunțe;

Având în vedere că prin procesul-verbal dela 11 Noembrie 1915, se numește superarbitru d-l G. Manisalian, iar la 12 Noembrie 1915, se întrunesc și i-au în cercetare pricina dintre părți, consecutiv chemate, care se prezintă și nu fac nicio obiecțiune, iar la 14 Decembrie 1915, se dă hotărârea. Deci, în termenul prevăzut de art. 343 pr. civ.;

Considerând că, numai dacă judecata arbitrilor nu s'ar fi terminat până la 13 Ianuarie 1916, atunci mandatul lor ar fi încetat și hotărârea dată după acest termen ar fi fost nulă, dacă mandatul nu s'ar fi prelungit

printr'un act iscălit de părți și încunoștiințat tribunalului, ceea ce nu este cazul;

Că astfel fiind, și acest motiv negăsindu-se întemeiat, acțiunea intentată de Ștefan Loewensohn personal și în numele firmei Loewensohn & Just în anularea menționatei sentințe urmează a fi respinsă; că, din moment ce această cerere de anulare a sentinței arbitrale în chestiune, este respinsă și cum pe baza ei și a unei garanții de 3000 lei, s'a obținut suspendarea executării, tribunalul revine asupra jurnalului No. 10602/915, prin care s'a suspendat executarea ordonată cu adresa No. 18934/915 și ca atare urmează a se da din nou curs ordinului de executare;

Pentru aceste motive, Tribunalul respinge, etc.

(ss) C. Antoniaide; Luciliu Ștefănescu.

Grefier (s) M. Nicolaide.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DORHOI

Audiența dela 10 Octombrie 1915

Președenția D-lui EUGEN CODRESCU, Judecător

Sentința civilă No. 288

Citație.—Domiciliu ales.—Îndeplinirea procedurii.—Gradația.—(Art. 74 pr. civilă).

Când procedura se îndeplinește la un domiciliu ales, gradația prevăzută de art. 74 pr. civ., trebuie observată nu față de persoana citată, ci față de persoana la care s'a făcut alegerea de domiciliu.

Tribunalul deliberând, și

Având în vedere cererea de față, ...

Considerând că, după dispozițiunile art. 74, al. 4 pr. civ., dacă agentul nu găsește pe cel reclamat la domiciliu, va da citația unei persoane din familia lui care locuiește cu el, în lipsa acestuia vreunui om de serviciu cerând adevăriniță, iar, în lipsa lor, o va lipi pe ușă;

Considerând că, după dispozițiile art. 76, rânduelile prescrise de art. 74 sunt prescrise sub pedeapsă de nulitate, ca fiind de ordine publică în interesul apărării; că, prin urmare, agentul trebuie să observe această gradație;

Considerând că legea necerând nicăeri îndeplinirea unor formalități deosebite pentru înmânarea actelor de procedură la domiciliul ales, urmează că se va face ca și la domiciliul real;

Or, în speță, procesul-verbal din 7 August 1915, încheiat de agentul judecătoresc pentru înmânarea citației petiționarului cu termenul la 25 August 1915, constată că s'a prezentat la domiciliul ales la d-l avocat St. Scriban, unde, negăsind pe citat (Leiba Tauberg), nici vreo persoană din familia sa sau vreun servitor și nici pe d-l avocat St. Scriban, a lipit citația pe ușa casei;

Evident că nu putea găsi pe citat la domiciliul ales, nici vreo rudă sau servitor; deci gradația nu putea să privească pe persoana citatului, ci pe a d-lui avocat St. Scriban, mandatul pentru primirea citațiilor, așa că agentul judecătoresc era obligat să se intereseze de vreo rudă a d-lui S. Scriban sau vreun servitor și negăsind pe nimeni, atunci să o lipească pe ușe;

Că, astfel fiind, procedura n'a fost bine îndeplinită pentru ziua de 25 August 1915, așa că petiționarul fiind judecat fără să fi fost chemat, i s'a cauzat o vătămare pe care nu o poate îndrepta decât anulând hotărârea ce s'a pronunțat pentru că n'a putut-o îndrepta pe calea ordinară a opoziției și deci cererea sa este întemeiată și ca atare urmează a fi admisă.

Pentru aceste considerente, redactate de d-l judecător Eugen Codrescu, admite etc.

(s) Eug Codrescu; G. Iacob.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE *)

CASAȚIE S. I

Recurent Gr. Nicolae prin d-l avocat B. Dimitropol.
Intimat V. Rădulescu prin d-l avocat B. Cernea.

* Misitie. — Elemente. — Mijloace de dovadă. — Nepronunțarea instanței asupra lor. — Omissione esențială. — Casare.

1. Contractul de misitie (sămsărie) are ca elemente punerea în raport a părților doritoare de a contracta și mijlocirea pentru înlăturarea dificultăților, până când se stabilește acordul deplin al voinei părților.

Prin urmare, este esențială omisiunea instanței de fond de a examina răspunsul la interogatoriu al misitului și scrisoarea emanată dela partea cu care a contractat stăpânul afacerii, de oarece dacă prin acele dovezi acesta reușea să stabilească că, înainte de expirarea termenului pentru îndeplinirea mandatului ce avea, misitul n'a încercat cel puțin să-l pună în raport cu eventualul cumpărător, soluția dată procesului nu mai putea fi cea dată în instanța de fond.

Instanța de fond a mai comis o omisiune esențială când nu s'a pronunțat asupra probei cu martori cerută, spre a dovedi fapte din care rezultă că misitul nu s'a ocupat de oferta ce i se încredințase și că singur stăpânul afacerii a tratat și a realizat concesiunea. (Cas. s. I, decizia No. 712 din 11 Decembrie 1915, prin care s'a casat decizia Curții de apel din Buc. s. III, No. 190/915).

Recurent Al. Em. Lahovari prin d-l avocat Em. Otulescu.
Intimata Obștea loc. din com. Piatra prin d-l avocat M. Antonescu.

Revendicare. — Pământ rural. — Locuri de casă și grădină. — Dacă proprietarul poate îndreptă acțiunea contra obștii ca colectivitate sau fie căruia uzurpator în parte?

2. Proprietarul moșiei, pe care au fost împrumutate locuitorii, nu poate să revendice locurile de casă și grădină, ce pretinde că au fost uzurpate de locuitorii din terenurile de cultură rămase proprietarului și transformate apoi în locuri de casă și grădină, decât îndreptând acțiunea individual și personal fiecărui deținător pentru porțiunea ce fie care se va constata că a uzurpat, iar nu dela obște ca colectivitate și pentru prima oară în apel. (Cas. I, decizia No. 721 din 14 Decembrie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curții de apel Buc. s. III No. 299/909).

CASAȚIE S. II

Recurent D. N. Sfetcu prin domnii avocați I. Panaitescu, Vl. Atanasovici și Take Ionescu.
Intimații Aurora D. Sfetcu și Dinu D. Sfetcu.

* Alimento. — Socru. — Obligația de a da alimente nurorei, concomitent chiar cu soțul ei. — Art. 187, 188 și 189 c. civil.

1. În baza art. 188 și 189 cod civil, socrul este dator să dea alimente nurorei sale și nu poate fi scutit de această obligațiune în cazul când este proces de despărțire între nurore și soțul ei.

Legea neprevăzând nici o gradăție succesivă în ce privește obligația de a da alimente, urmează că socrul poate fi obligat a da o pensie alimentară nurorei sale

*) Cele însemnate cu steluță vor avea a se publica în întregime ulterior.

(N. R.)

în acelaș timp cu soțul ei, complectând pensia ce o dă soțul care nu are mijloace suficiente. (Cas. s. II, decizia civilă No. 277 din 2 Noembrie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei No. 144/915 a Curții de apel din București secția IV).

Recurent Nicolae Bobuleț lipsă.
Ministerul public prin d-l Procuror Fr. Papp.

Legea Drumurilor. — Contravenție. — Constatare. — Competință. — Jandarm. — Art. 49, 51 legea drumurilor.

2. Potrivit art. 51 din legea drumurilor, care prevede că poliția drumurilor se exercită, pe lângă funcționarii arătați în alineatul întâi din acest articol, de către toți agenții poliției judecătorești, șeful postului de jandarmi are competență să constate contravențiunea prevăzută de art. 49 din legea drumurilor. (Cas. s. II decizia penală No. 2835 din 11 Noembrie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței No. 1612/915 a Tribunalului Gorj secția D).

CASAȚIE S. III

Recurenta Primăria Comunei București prin d-l avocat Ulvi-neanu.
Intimata Administrația Financiară Vlașca prin d-l avocat Al. Zeuceanu.

Zecimi județene și comunale. — Dacă proprietățile statului sunt supuse la aceste dări. — Art. 12 l. impozit fonciar.

1. Art. 12 din legea impozitului fonciar scutește de aceasta dare moșiile cari sunt proprietatea statului; nici un text de lege însă nu scutește aceste proprietăți de zecimile comunale și județene, cari sunt așezate în favoarea altor persoane juridice și sunt cu totul distincte de impozitul fonciar, care servește numai ca bază pentru calculul lor. (Cas. III, decizia fiscală No. 602 din 2 Noembrie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei No. 229/915 a Comisiei de apel din județul Vlașca).

Recurenta Administrația Financiară a Capitalei prin d-l avocat M. Paraschivescu.
Intimat Marcovitch asistat de d-l avocat S. Rosenthal.

Patentă. — Inginer. — Exercițarea profesiei unei numai în serviciul unei societăți. — Impunere la patentă.

2. Legea patentelor supunând la această dare pe ingineri, nu a exceptat de cât pe inginerii cari sunt în serviciul statului. Este deci imposibil la patentă un inginer care exercită această profesiune numai ca funcționar în serviciul unei societăți. (Cas. III, decizia fiscală No. 608 din 4 Noembrie 1915, prin care s'a casat decizia No. 79/915 a Comisiei de apel din Capitală.)

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provinciile ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l Ion Baciu sau incasatorului D. Niculescu, legitimați cu autorizație specială în schimbul numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu mateă, iar cei din capitală să plătească ea și până acum, vechiului nostru incasator C. Petculescu.